

den i Loven af 1869 fastsatte Tid, nemlig den 1ste Januar 1872. Det vil derimod ikke være muligt nu, da der er hengaaet saa lang en Tid, og Selskabet har derfor ønsket at faae Tidsfristen forlænget til den 1ste Januar 1874, medens det ikke har søgt om nogen Forlængelse af Tidsfristen for Tilveiebringelsen af hele den nordvestsjællandske Bane. Regjeringen har ikke nogen Betænkelighed ved at indgaae paa dette Forlangende fra det sjællandske Jernbaneselskabs Side. Overtager dette nemlig Bygningen af den nordvestsjællandske Bane, da er det jo givet, at det er i dets egen Interesse at faae den omtalte Banestrækning fuldført saa hurtig som mulig. Regjeringen har derfor ladet et Lovforslag, sigtende til at give en saadan Forlængelse, udarbejde, hvilket jeg herved har den Ære at forelægge for det høie Thing og at anbefale til dets Vedtagelse.

Formanden: Exemplarer af det saaledes forelagte Lovforslag skulle blive omdeelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Forsættelse af tredie Behandling af „Forslag til Lov, hvorved Retten til Vortforpagtning af Fæstegaarde efter Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 nærmere bestemmes og begrænses m. B.“

Formanden: Saaledes som jeg igaar ved Forhandlingens Begyndelse angav, sætter jeg nu Vædringsforslagene til § 3 under Forhandling, idet jeg med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 10 minder om, at der vil finde deelt Afstemning Sted over samme, idet dets sidste Punktum vil blive afstemt for sig. Det er altsaa Vædringsforslagene under Nr. 4, 5 og 10 til § 3, der ere under Forhandling. Jeg skal give Ordet til den 4de Landsthingsmand for 3die Kred.

J. Andersen: Det høie Thing vil erindre, at det ved 2den Behandling af denne Sag fra et juridisk Standpunkt fremhævedes meget stærkt som en Mangel ved Udvalgets Forslag, at det ikke var tydeligt udtalt, hvorledes der skulde forholdes med Hensyn til

Afftaeelsen af de heromhandlede Forpagtninger til Andre end de Personer, der ere nævnte i den nævrende § 3, men det var stillet hen i det Uvisse. Det blev bestemt paavist, at dette var meget ubeldigt, og det har foranlediget, at min ærede Medforslagsstiller af Forslaget under Nr. 10 og jeg, eller rettere at to andre Medlemmer af Udvalget — et Medlem blev nemlig kun ved Evgdom forhindret i at deeltage i den sidste Indstilling — og jeg have taget det nævnte Spørgsmaal under fornyet Overveielse og have gjort os Umage for at søge at finde en Maade, hvorpaa vi kunde faae det til at staae aldeles tydeligt, hvorvidt Forpagteren havde en saadan Ret til at afhænde til Andre eller ikke. Det høie Thing vil kunne erindre, at den høitagtede Ordfører under 2den Behandling hentydede til, at der var blevet meddeelt Udvalget endel Contracter om Forpagtning paa 50 Aar. I disse forekomme netop de Udtryk, som findes i det først under Nr. 3 af min ærede Medforslagsstiller og mig stillede Vædringsforslag til § 3. Det er, som sagt, omtrent en ordret Afskrift af en af vore største Godseieres Forpagtningcontracter, der vare meddeelte os, og jeg har siden erhyndiget mig om, at der paa mange Godser eksisterer lignende Bestemmelser i Contracterne om de 50aarige Forpagtninger, vel ikke nøiagtig de samme, men dog omtrent. Vi bleve imidlertid gjorte opmærksomme paa, at der var et svagt Punkt i det Vædringsforslag, som vi saaledes havde stillet under Nr. 3, idet der i samme ikke fandtes nogen nøiere Bestemmelse om, paa hvilken Maade Overdragelsen til Andre skulde skee, og dette let vilde kunne benyttes til Speculationer. Forpagteren vilde nemlig saa kunne præsentere som Kjøber af Forpagtningretten en Person, om hvem han vidste, at Godseieren paa ingen mulig Maade vilde have ham paa sit Gods, og derhos opstille et saadant Bederlag for Forpagtningretten, som der ikke kunde være Tale om kunde være Andet end et reent fingeret Bederlag. Dette foranledigede, at min Medforslagsstiller og jeg forandrede vor Indstilling og fremkom med det Vædringsforslag, som foreligger under Nr. 10. Der er derved ikke foretaget anden Forandring af Vædrings-